

Arrest

nr. 97 659 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. KÖSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2010 treedt verzoeker te Dakar, Senegal, in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoeker komt op 13 juli 2011, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een geldig visum type D afgeleverd door de Belgische autoriteiten, België binnen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 mei 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 8 mei 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit de klacht wegens schijnhuwelijk die werd opgemaakt door de politie van Bilzen met nr. BU 001143/2011 dd.07.09.2011, blijkt dat betrokkene gehuwd is met de intenties om verblijf in België te verkrijgen:

“In december 2008 leren [R.] en [N.] elkaar kennen. [R.] leert [N.] kennen tijdens een vakantie van 2 weken. Nadien behouden beide contact als vrienden. In juli 2009 keert [R.] terug naar Senegal voor 6 weken. Ze verblijft erin een gastgezin en ziet [N.] dagelijks. Er is nog geen sprake van een liefdesrelatie. In juli 2010 keert [R.] terug naar Senegal, ditmaal voor 6 maanden. Betrokkene werkt er voor een Belgische vzw. [N.] neemt het initiatief om meer te willen dan louter een vriendschapsrelatie. In november 2010 beginnen beiden een liefdesrelatie, in december 2010 wordt er beslist om te huwen. Dit op aan raden van een Senegalese kennis die ook in België verblijft. Op 17/1/2011 huwen beiden te Senegal; Dakar Op 19/11/2011 keert [R.] terug naar België en doet het nodige om [N.] een visum te bezorgen. Hiervoor tekent ze een “verbintenis tot tenlasteneming” op het stadhuis te Bilzen.

De ouders en familie van [R.] zijn niet op de hoogte van het huwelijk en [R.] laat het Senegalese huwelijk niet legaliseren te België. In april 2011 keert [R.] terug naar Senegal voor 2 weken. Beiden gaan naar de Belgische ambassade te Dakar om navraag te doen naar het visum op basis van de “tenlasteneming”. [R.] verneemt op de ambassade dat [N.] ondertussen ook de huwelijkspapieren heeft overgemaakt aan de ambassade, waardoor er een nieuwe procedure dient opgestart te worden voor het visum. Eind mei 2011 laat [N.] weten dat hij een visum ontvangen heeft (onbeperkte duur). Hij dringt er bij [R.] op aan om geld of een vliegtuigticket op te sturen. Hij wil niet dat [R.] nog naar Senegal komt. Er ontstaat ruzie tussen beiden en [R.] krijgt het gevoel dat er iets niet klopt. Op 30/6/2011 gaat [R.] naar Senegal. Tot haar verbazing staat [N.] haar op te wachten op de luchthaven. [R.] maakt hem kenbaar dat ze wil scheiden. [N.] gaat akkoord en beiden gaan hiervoor naar de rechtbank [N.] heeft maar één bekommernis en dat was of hij met zijn ontvangen visum nog naar België kon komen. [R.] heeft [N.] hierna niet meer teruggezien.

Op de tweede zittingsdag voor de rechtbank, waarbij de echtscheiding zou uitgesproken worden, daagt [N.] niet op. Hierdoor kon de echtscheiding niet uitgesproken worden. Op 20/7/2011 neemt [N.] vanuit België contact op met [R.], die op dat ogenblik nog steeds in Senegal verblijft. In juli 2011 verneemt [R.] dat [N.] in april 2011 huwde met een Senegalese vrouw en dat deze vrouw ondertussen zwanger is.”

Verder heeft betrokkene, hoewel hij met een D-visum naar België is gekomen, zich nooit bij zijn echtgenote gevestigd en heeft hij zich nooit aangeboden bij de gemeente Bilzen. Bijgevolg heeft er nooit een inschrijving kunnen plaatsvinden.

Hoewel betrokkene niet ten laste is van het OCMW, kan hij ook geen bewijzen van eigen bestaansmiddelen voorleggen. Hij legt enkel de bestaansmiddelen voor van de persoon waarbij hij inwoont en met wie hij een relatie heeft.

Hoewel betrokkene verklaard een nieuwe relatie te hebben met een Belgische referentiepersoon, belet dit betrokkene niet om terug te keren naar zijn land van herkomst en aldaar, via de ambassade, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in functie van deze persoon. Bovendien blijkt uit het

“document samenstelling van het gezin” opgesteld door de gemeente As, dat betrokkene nog niet is ingeschreven op het adres van deze Belgische persoon.

Betrokkene legt ook een medisch attest en een attest voor van het Huis van het Nederlands voor. Uit het eerste document blijkt dat hij goed gezond is en vrij is van besmettelijke ziektes. Bijgevolg zijn er geen medische redenen die betrokkene zouden beletten om terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit het tweede attest blijkt dat betrokkene pas op 28.02.2012 is ingeschreven op een wachtlijst. Bijkomend toont betrokkene aan met telefoonkaarten dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in het land van herkomst.

Gelet op bovenstaande elementen wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van toepassing is op de betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat zij het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk rechtvaardigt en dat de betrokkene nog voldoende bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Bijgevolg wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt, waar zij stelt dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een schijnhuwelijk.

In casu is en kan er geenszins sprake zijn van een schijnhuwelijk in hoofde van verzoeker. De Belgische Staat kan niet zonder meer, zich baserend op éézijdige en niet-tegensprekelijke verklaringen vanwege Mevrouw [R.], een dergelijke beslissing nemen.

Verzoeker diende minstens zelf dienaangaande gehoord te worden. De Belgische Staat heeft echter hiertoe zelfs geen enkele poging ondernomen.

De beweringen aangaande een schijnhuwelijk in hoofde van verzoeker worden dan ook formeel betwist.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat de nood aan een tegensprekelijk onderzoek wel degelijk een aanduiding kan zijn voor de situatie van verzoeker.

Dat het dan ook onwettig en totaal ongepast is om verzoeker nu een bijlage 21 te betekenen. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R. W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de motiveringsvereiste en de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. [...]"

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten. Hierbij wordt verwezen naar een op 7 september 2011 ingediende klacht wegens schijnhuwelijk ingediend bij de politie van Bilzen door zijn echtgenote en het feit dat verzoeker zich in België nooit bij zijn echtgenote heeft gevestigd en zich nooit heeft aangeboden bij de gemeente Bilzen teneinde te worden ingeschreven. Daarnaast wordt ook vastgesteld dat verzoeker in goede gezondheid verkeert, dat de economische, sociale en culturele integratie in het Rijk niet van die aard is dat deze een verder verblijf rechtvaardigt en dat verzoeker nog voldoende bindingen heeft met zijn herkomstland. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker geen bewijzen van eigen bestaansmiddelen voorlegt, dat hij weliswaar verklaart een nieuwe relatie met een Belgische onderdaan te zijn aangegaan doch dat dit hem niet verhindert terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen en hij ook nog niet is ingeschreven op het adres van zijn nieuwe vriendin, dat hij pas op 28 februari 2012 is ingeschreven op een wachtlijst bij het Huis van het Nederlands en dat uit telefoonkaarten blijkt dat hij nog contact onderhoudt met zijn familieleden in zijn land van herkomst. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker stelt dat verweerder in de motivering van de bestreden beslissing heeft nagelaten de feitelijke en juridische overwegingen weer te geven waarom hij besluit dat er in zijn hoofde sprake is van een

schijnhuwelijk. Dit betoog is aldus gericht tegen het motief in de bestreden beslissing dat uit de op 7 september 2011 ingediende klacht wegens schijnhuwelijk blijkt dat verzoeker *“gehuwd is met de intenties om verblijf in België te verkrijgen”*. De Raad stelt evenwel vast dat deze vermelding in de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als zijnde een overtollig motief en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel van het middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). De vaststelling dat er geen sprake (meer) is van een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten volstaat immers om te besluiten dat verzoeker zich bevindt in de situatie zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden weerhouden.

3.2.2. In de mate dat verzoeker stelt dat hij niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luiden als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° *het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;*

5° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan verweerder gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan die zelf geen burger van de Unie is indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Opdat kan worden besloten dat er geen gezamenlijke vestiging meer is volstaat het niet te wijzen op een gebrek aan samenwonen, doch er dient vast te staan dat er geen levensgemeenschap of gezinscel meer voorhanden is in België.

Het is niet betwist dat verweerder binnen voormelde termijn van drie jaar is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist daarnaast ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat er op geen enkel ogenblik sprake was van een gezamenlijke vestiging in België van verzoeker met zijn Belgische echtgenote, in functie van wie hij zijn verblijfsrecht verkreeg. De Raad stelt vast dat *in casu* de vaststelling dat er geen sprake (meer) is van een gezamenlijke vestiging in België volstaat om toepassing te kunnen maken van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft ook niet aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft

gehouden met bepaalde elementen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, die een andersluidende beslissing zouden hebben gerechtvaardigd. Hij betoogt evenmin dat hij zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bevond in een van de situaties voorzien in artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet, die verhinderen dat toepassing wordt gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker uit opnieuw kritiek op de motivering in de bestreden beslissing dat uit de ingediende klacht wegens schijnhuwelijk op 7 september 2011 blijkt dat verzoeker "*gehuwd is met de intenties om verblijf in België te verkrijgen*". Hij betwist formeel dat er sprake is van een schijnhuwelijk en stelt dat verweerder niet tot dit besluit kon komen op basis van de eenzijdige en niet-tegensprekelijke verklaringen van zijn echtgenote. Er dient evenwel te worden herhaald dat deze vermelding in de bestreden beslissing een overtollig motief betreft dat geen afbreuk kan doen aan het determinerende motief zoals opgenomen in deze beslissing – met name dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging in België met de echtgenote – en dat bijgevolg ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De achterliggende redenen dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging zijn niet van belang bij de vraag of er al dan niet nog sprake is van een gezamenlijke vestiging zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen.

Waar verzoeker stelt dat hij diende te worden gehoord door verweerder vooraleer kon worden besloten dat er in zijn hoofde sprake is van een schijnhuwelijk, kan in wezen worden volstaan met erop te wijzen dat reeds werd vastgesteld dat dit betoog is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing. Hierop werd reeds ingegaan. Waar verzoeker verder alsnog op algemene wijze aangeeft een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, benadrukt de Raad dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de kans werd geboden om elementen inzake zijn gezinsleven in België en inzake de elementen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet aan te brengen. Hiertoe wordt verwezen naar het schrijven van verweerder van 7 maart 2012, dat op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Er blijkt verder ook niet welk belang verzoeker heeft bij dit middel, nu het vervullen van deze plicht maar zin heeft voor zo ver het horen de overheid van de overwogen en voor de betrokkene nadelige beslissing kon afhouden. Verzoeker, die niet betwist dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote, toont niet aan dat hij informatie van die aard had kunnen verstrekken (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, is geschonden.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS